

Ž 25,15-21 L 11,14-28 Ježíš a Belzebul

Znamení, zázraky, divy... To chceme vidět! Na to lidé slyší. Židé žádali od Ježíše znamení. /Mluvili jsme o tom hodně v poslední době i při biblických hodinách. / Pán Ježíš nebyl rád, kritizoval víru založenou na důkazech, na zázracích. Ale protože chtěl lidem pomáhat, ty zázraky činil – především uzdravoval, vždyť kolem sebe viděl tolik utrpení a strádání. Uzdravoval také ty, kteří byli posedlí zlým duchem – dnes bychom řekli duševně nemocné. Mnozí díky jeho mocným činům uvěřili, že je od Boha poslaný Mesiáš, pochopili, že tu velikou moc a jedinečné schopnosti má Ježíš od Hospodina. Ale ti, kteří tohoto muže z Nazaretu nepochopili, nepřijali a nenáviděli, když nemohli popřít jeho znamení, když jeho uzdravování byla zcela evidentní, hmatatelná, tak si vymysleli dost závažné a „nefér“ obvinění: Ježíš všechny ty své divy a zázraky dělá v ďáblově moci! „Démony vyhání ve jménu Belzebula, knížete démonů.“ /*Belzebul = Belzebub – pán podsvětí, vládce říše mrtvých, bůh uctíváný především Pelištejci. Jeho jméno doslova znamená pán much. Mohlo to být potupné označení, ale v Egyptě se dodnes věří, že mouchy jsou ochranou proti uhrnutí, proti démonským silám.* / - Hrozné obvinění Ježíše – že vše činí v moci zlého! A nefér v tom, že to nelze dokázat. Jak odpůrcům, plným zášti a zloby, dokázat, že v něm nepůsobí negativní, temné síly zla, nýbrž kladná Boží moc?! Pán Ježíš velmi moudře reaguje na toto nebezpečné nařčení. „Každé království vnitřně rozdělené pustne a dům za domem padá.“ Kdyby Ježíš působil v moci zlého, musel by být satan rozdvojen, rozpolcen, a to by byl jeho pád. Jak by mohl satan vyhánět satana?! Jak by mohl samotný princip zla konat dobro – uzdravit člověka?! Zlý navádí vždy ke zlému, ubližuje a škodí. „Každé království vnitřně rozdělené pustne a žádná obec ani dům vnitřně rozdělený nemůže obstát“ (Mt 12,25). Neobstojí nic, co je vnitřně rozdělené – rodina, manželství, sborové společenství, církve, stát, vláda.... Je to stará moudrá zkušenost, že v jednotě a svornosti je síla, a naopak v rozdělenosti, vnitřní neshodě a rozdvojení je slabost a nakonec pád. „Svorností malé věci rostou, nesvorností se velké věci rozpadávají.“

„Střeží-li silný muž v plné zbroji svůj palác, jeho majetek je v bezpečí. Napadneme-li ho však někdo silnější, přemůže ho. ...“/v.21n/ Když někdo vyhání zlo z lidí, zlé duchy z nemocných, pak musí být přece silnější než oni – než ti démoni a než všechny zlé síly. To dokazuje, že Ježíš uzdravoval a pomáhal v Boží moci a síle! Satan je mocný, Bůh je však silnější! Někdy se nám svět jeví jako bojiště, kde

vítězí ten zlý, satan. Je jako ten silný muž v plné zbroji – v Ježíšově podobenství. Ale pak přichází někdo silnější – a **tím silnějším a mocnějším je Kristus!** Poslední věta našeho oddílu je třetím krátkým příměrem, podobenstvím: „Kdo není se mnou, je proti mně. A kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.“/v.23/ Kdo stojí raději opatrně stranou, kdo stále neví, čím je, kdo se pro Ježíše nerozhodl a pořád váhá, je tímto nejasným a váhavým postojem proti Ježíšovi. My budme při něm a s ním – se svým Mistrem a Pánem! Amen.

/Jindřiška Buttová, 3. postní neděle 11. 3. 2012/